MAX BENTOW

ANDĚLSKÁ DÍVKA

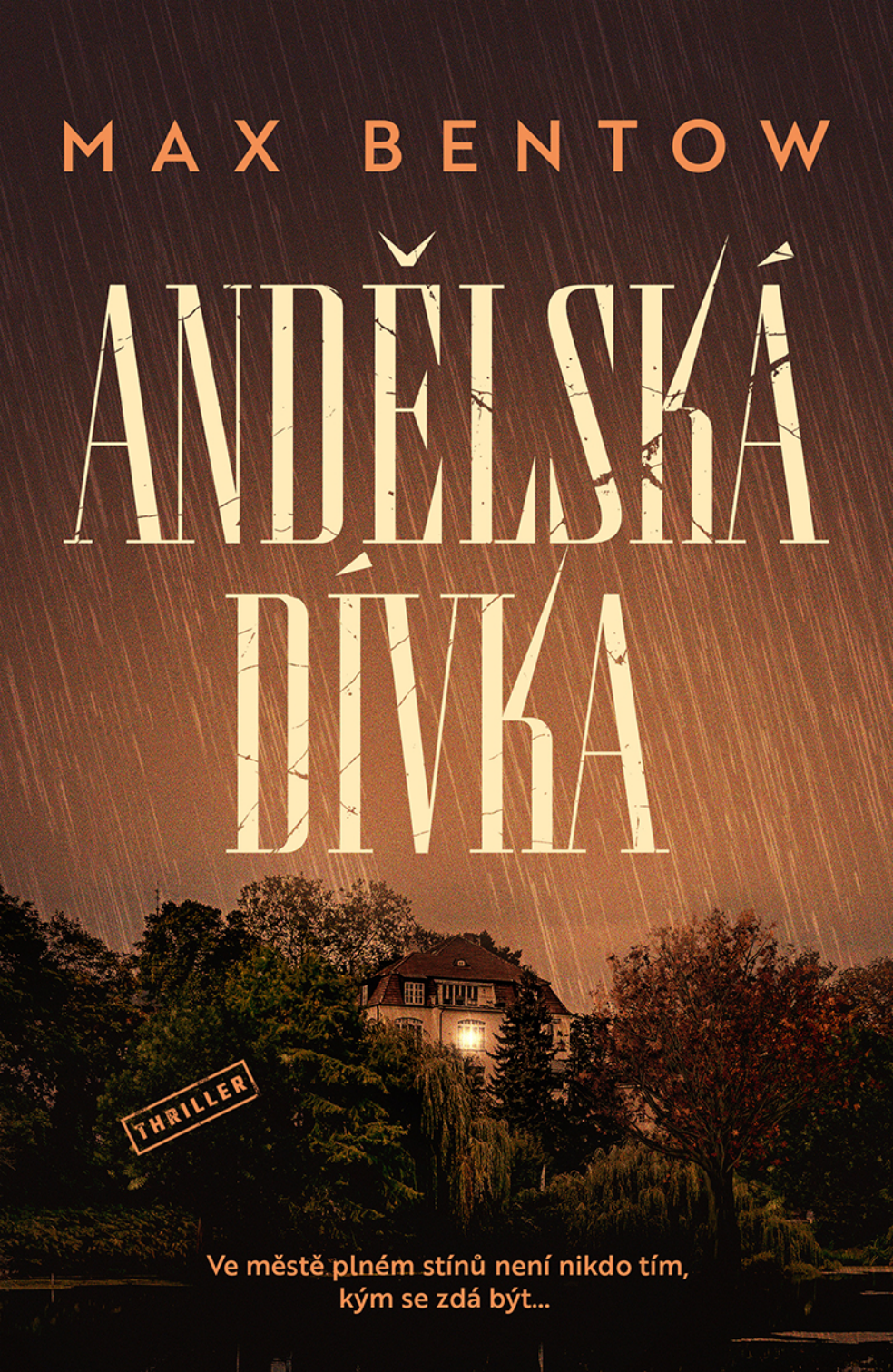

Ve městě plném stínů není nikdo tím,
kým se zdá být...

ANDĚLSKÁ DÍVKA

MAX BENTOW

ANDĚLSKÁ DÍVKA

Weissová & Trojan

1

přeložila Ester Hošková

VENDETA

© Max Bentow 2023
published by arrangement with Gaeb & Eggers Literary Agency, Berlin

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Ester Hošková, 2026
Cover © Zhivko P. Petrov, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8817-0

PRVNÍ ČÁST

Připozdilo se, ale pulzování tohoto hektického města mě pohání dál. Míjím chodce, lampy, řady domů, jedu nočními ulicemi plná neklidu, protože vím, že až dorazím, tak se to stane.

Ještě to můžu odkládat, ale vlastně už není cesty zpět. Jedna konkrétní oblast mého mozku převzala velení. Moje ruka provede to, co jí hlava poručí.

Dlouho jsem v životě znala jen útěk nebo strnulost. Ale teď se mi v mozku spínají jiné neurony. Řídí mě, dožadují se útoku. Moje nitro žízní po krvi.

Dám blinkr, vklouznu do provozu na dálnici a přejedu do rychlého pruhu. Motor zahučí, když sešlápnu plyn. V zorném poli mi varovně svítí svodidla, cedule, silniční značení, ale nevšímám si toho. Ode dneška už na nic neberu ohledy. Nic mě nezastaví, nic mě nesvede z cesty.

Pevně chytím volant a dál zrychluju. Řídím se plánem, elektrickým nábojem v mých nervových buňkách. I když jsem vždycky toužila po lásce, odteď mě ovládá jen čirá nenávist.

Město se na okrajích třepí, nezpevněné plochy, zbytky krajiny, lesíky, které zatím nikdo nevykácel, to všechno hučí kolem mě. Na chvilku zavřu oči, ale dál se držím ve svém pruhu.

Dnes v noci se mi nemůže nic stát. Pošeptal mi to hlas v mojí hlavě. Dodává mi odvahu. Jenom díky tomu přežívám.

Překonávám jeden kilometr za druhým. Nakonec sundám nohu z plynu a sjedu na nejbližším výjezdu.

Kužely světlometů kloužou nocí. Čím více se vzdaluju městu, tím opuštěnější je okolí. Tohle pro mě kdysi bývalo útočiště, na nějaký čas jsem tu našla klid.

Postupně zpomaluju.

Po polní cestě jedu krokem. Míjím stromy, pár keřů a najednou se přede mnou vynoří obrys domu.

Dorazila jsem do cíle.

Vypnu motor a potom světla. Zahalí mě tma. Ještě chvíli zůstanu sedět, snažím se ovládnout svůj dech, tlukot srdce, naléhání svého instinktu.

Už nikdy nebude nic jako dřív.

Konečně se odhodlám a vystoupím z auta.

Za chvíli jsem v domě.

Ticho. Přítmí. Oknem dovnitř dopadá jen bledá měsíční záře. Otřu si boty o rohožku a pak se proplížím do koupelny. Naposledy se na sebe podívám do zrcadla. Ta osoba v šeru, to jsem já? Dokážu ještě někdy pohlédnout do těch očí, aniž bych se vyděsila?

Na pochybnosti už je pozdě. Nesmím zaváhat.

Potichu vejdu do pokoje, ve kterém spíš. Škvírou mezi záclonami se sem prodírá svit měsíce. Po zádech mi přejede mráz, vklouznu k tobě pod deku.

Dýcháš klidně. Přizpůsobím se tomu, až se nadechujeme i vydechujeme ve stejném rytmu.

Najednou jsem překvapivě klidná.

Pomalu se otočím na bok a prohlížím si tvůj obličej. Vypadáš tak pokojně. Ležíš tu nevinně jako malé dítě.

O čem se ti asi zdá? Jaké obrazy ti bloudí v mozku? Objevuje se v těch filmech v tvojí hlavě smrt?

Opřu se o loket. Špičkou prstu se dotknu tvého čela. Nereaguješ, hluboce spíš. Odhrnu ti vlasy. Pak se prsty vydám dolů k tvému krku. Pod kůží ti nahmatám tep. Cítím krev, která ti koluje v žilách.

Najednou se otočíš.

Povzdechneš si ze spánku.

Venku vane lehký vítr, ševelí v listí na stromech, prohání se vlčím bobem na zahradě. Na kraji pole rostou chrpy, které mi připomínají dětství.

Je to krásný kraj. Idylický kout země.

Náhle otevřeš oči. Ospale se na mě podíváš. Jsi vzhůru, nebo ještě ve snách?

Klidně spi dál, o zbytek se postará zuřivé jiskření v mém mozku.

Připravila jsem si pro tebe něco studeného, těžkého. Mé ruce po tom šátrají.

Věř mi, tohle je teprve začátek dlouhé, temné cesty.

Tentokrát se neuzavřu. Už nejsem ta, která předstírá smrt, už se nenechám tvarovat cizíma rukama jako vosk.

Dnes v noci dojde k proměně. Od nynějška jsem čepel, nikoli rána.

Vytáhnu zbraň.

Záblesk měsíční záře, tvůj výkřik.

Vtom mě zasáhne útěšně hřejivý proud tvé krve.

1

NEDĚLE, 18. ZÁŘÍ, NOC

Byla na tanečním parketu a nehýbala se. Dav kolem ní zalitý blikajícím světlem se dmul, zmítal a potil se ve vydýchaném vzduchu. Hučení basů, extatické smyčky. Ale Carlotta stála bez hnutí. Byla sama, ztracená v myšlenkách. Podívala se do reflektorů a zamrkala.

Chtěla k tomu patřit. Být součástí celku. Už nechtěla být vyloučená, daleko od zábavy, kterou si užívali ostatní. Chtěla to zkusit, uvolnit se, oddat se beatům. Aspoň jednu noc si dopřát divokost a bezhlavost tančícího davu. Obvykle si udržovala odstup, ale dnes se rozhodla vydat přímo do středu.

Začala mírnými pohyby boků, pak si dovolila kroužit rameny. Zvedla paže, pomalu hýbala rukama před obličejem. Připomínalo to hlazení, něžné tahy, jako by chtěla přilákat ten vzletný zpěv, co se vinul nad basovou linkou jako chorál.

Postupně si začínala věřit. Podívala se na dýdžeje, který trůnil vysoko nahoře nad svými mixážními pulty. Burcoval dav. Rytmicky dupající lidé jásali.

Na Carlottu se snášely kaskády barevného světla. Dovolila si víc. A taky jí to šlo. Vlnění boků bylo ještě váhavé, ale hra rukou už výraznější. Objímala melodii, ty vysoké tóny nezemského hlasu, a přijímala hluboké basy bicích, které jako by se klikatily její míchou.

Něco se v ní uvolnilo, starý rozedraný smutek, který by snad mohla odložit navždy. Víc tancovat, pomyslela si, a víc zpívat. Možná byla dnešní noc novým začátkem. Pozorovala své ruce, které se nad ní třepetaly jako dva ptáčci konečně vypuštění na svobodu. Prohlížela si je zaujatě, málem nadšeně. Byly hezké, přitom Carlottě se na ní samotné nikdy nic nelíbilo.

Smyčky skončily, dýdžej přešel k dalšímu tracku a dav to doprovodil povykem. Osvětlení se změnilo, na parket se tlačili další lidé. Někdo do Carlotty vrazil a ona vypadla z rytmu. Okamžitě se přihlásily rušivé myšlenky. Že by sem přece jenom nepatřila?

Chtěla tancovat dál, ale kouzlo pominulo. Utekla na bar a pokusila se upoutat pozornost muže za pultem, jenže marně. Bylo tam evidentně příliš plno, vzduch by se dal krájet. Vtom se přímo vedle ní objevil nějaký chlap a usmíval se na ni. Carlotta nevěděla, jak reagovat. Také se usmát by nejspíš bylo vhodné, ovšem zaváhala.

Muž na ni něco zakřičel, ale v klubu bylo extrémně hlučno.

Naklonil se k ní, byl příliš blízko, cítila jeho vodu po holení, dřevité tóny s nádechem citrusů. Byl dost atraktivní, jemné rysy, jiskřící oči.

Cítila na uchu jeho dech. „Můžu tě pozvat na drink?“

„Dobře,“ odpověděla bez přemýšlení.

„A co bys chtěla?“

Ještě to zvažovala, a už jí do ruky vtiskl sklenici.

„Na zdraví,“ pronesl.

„Na zdraví.“ Oba se napili.

Carlotta tušila, že muž teď začne nezávazný rozhovor, promyšlené zahájení flirtu, a rozhodla se tomu nebránit.

„Mimochodem, jmenuju se Victor.“ Měl tmavé vlasy, šarmantní úsměv, jen byl trochu moc zahleděný do sebe.

„Carlotta.“

„Hezké jméno.“

Jenom lichotka, ale nechala si to líbit. Dopili a on objednal další. Barman reagoval rychle. Carlotta už dlouho nepila alkohol. Vlastně ji to moc neoslovovalo. Vodka lemon, nebo co to bylo, ji pálila v krku.

Victor se dotknul její paže – a najednou cítila jeho dech v obličeji. „Proč si nesundáš bundu? Není ti vedro?“

To nešlo. Tu bundu potřebovala jako ochranu, jemná nappa useň byla spíš jako druhá kůže než kus oblečení, ale plnila svůj účel. Carlotta nechtěla vzbuzovat pozornost tím, co měla pod ní, navíc by ji s tím vyhazovač určitě nepustil dovnitř.

Victor zřejmě zpozoroval, jak se zamračila. Ruku zase odtáhl.

Carlottin výraz se uvolnil. Pouzdro na opasku i zbraň značky Sig Sauer v něm, chladná a těžká, zůstaly schované pod koženou bundou. Drobné porušení služebních předpisů. Přece jen tu byla soukromě. Ale s pistolí si připadala víc v bezpečí.

Její společník to nevzdával, zasypal ji sprškou komplimentů, které přijala s úsměvem. Chlubil se svou prací, něco s nemovitostmi, a ukazoval jí bezchybné zuby. Když se jí na něco zeptal, odpovídala jen to nejnutnější a nechala se přemluvit na třetí drink.

Trochu se jí zamotala hlava, když se zeptal, jestli si nechce zatancovat.

Svolila. Vzápětí s ním stála pod mihotajícími se světly a dýdžej je zásoboval rozvibrovanými tracky, které ji lechtaly v břiše. Pokoušela se zopakovat pohyby rukou, svobodný let ptáčků, tvářit se tajemně, nepřístupně, ale přesto dávat najevo, že se nebrání dobrodružství. Proč by ne? Byla tu, aby se bavila, měla v plánu oddat se jednoduchým, všeobecně oblíbeným radostem, protančená noc, alkohol, možná i sex.

Victor tancoval kolem ní, vystupoval mužně, chladně, se špetkou ironie. Odhadovala, že je asi v jejím věku, kolem pětatřiceti, ještě není ztracený případ, ale pár snů už mu dávno uteklo.

Najednou se k ní přisunul blíž. Jeho ruce putovaly pod bundou z nappa kůže, přejížděly po jejích žebrech. Potom dolů k bokům, jako by ji chtěl prohledat. Všimnul si té zbraně?

Snažila se od něj ustoupit, ale v té tlačenici to skoro nešlo.

Náhle zatoužila být sama. Doma. Izolovaná, ale v bezpečí.

Zase ruce stáhl, ale hned nato ji chytil za šíji.

„Nechceš odsud zmizet?“ zařval jí do ucha.

Nohy jí změkly jako teplý vosk. Hudba jako by se změnila, zpomalila. Zdálo se jí, že má vodu v uších. Tlumené zvuky, falešné tóny, disharmonie. Všechno se jí vzdalovalo. Victor se k ní přitiskl a jeho ruce jí znovu zajely pod bundu.

Nemohla dýchat.

Odstrčila ho, prodírala se davem.

Až když se dostala na toaletu a zabouchla za sebou dveře, podařilo se jí popadnout dech. Opřela se o umyvadlo, vyděsila se svého

odrazu v zrcadle. Byla tak bledá. Cákla si vodu na obličej a osušila se papírovou utěrkou.

Po chvíli si troufla zase ven. Snažila se zorientovat. Kde byl východ? Nejistě procházela podél tanečního parketu. Dýdžejův set zněl pořád ještě podivně tlumeně, lidé se pohybovali jako ve zpomaleném záběru, paprsky světla jí dopadaly na sítnici se zvláštním zpožděním, ale o to byly výraznější, řezavé jako ostří nože.

Konečně spatřila záchrannou cedulku: nouzový východ. Potácela se tím směrem. Jenže o pár okamžiků později ji opět popadly něčí ruce.

„Carlotto."

Muž jménem Victor se na ni díval, jako by se nestalo nic neobvyklého.

„Musím jít," zamumlala.

„Zavolám nám taxi."

„Ne."

Přehodil si její paži přes ramena a vyvedl ji ven. Noční vzduch ji udeřil, studený a brutální, otevřela pusu, na jazyku cítila kovovou pachuť.

Victor už mobilem objednal odvoz. „Za chvilku přijede."

„Pusť mě."

Jen se usmál.

Znovu se mu chtěla vytrhnout, ale nepodařilo se jí to. Končetiny měla pořád příliš nejisté, málem jako tekuté. Trochu podklesla v kolenou a on ji vytáhl zase nahoru.

„Jejda," prohlásil s úšklebkem.

Zastavilo před nimi taxi. Podpíral ji, vedl ji k němu.

Najednou se slyšela, jak křičí. „Pusť!"

S velkým úsilím se vymanila z jeho objetí. Chtěla běžet na opačnou stranu, ale nohy ji neposlouchaly.

Natáhl se po ní. Otočila se.

„No tak," řekl, „seš moc slabá na to, abys jela domů sama."

„Zmiz."

Jeho úsměv byl sebejistý, zlý, dominantní. Přitáhl si ji k sobě jako kořist bez vůle. „Aspoň mi dej svoje číslo."

„Ne.“

„Tak ti dám já svoje.“

Vzápětí vytáhl fixu a napsal jí něco na zápěstí.

„Co to děláš?“ vyrazila ze sebe.

Ušklíbl se ještě víc. „Abys na mě nezapomněla, maličká. Nikdy.“

Cítila na boku tíhu své Sig Sauer, tvrdou hlaveň zbraně. Viděla otevřená ústa muže a záblesk v jeho očích.

Řidič taxi zatroubil.

Zašmátrala po pouzdru, v dlani ucítila rukojeť pistole.

Motala se jí hlava, explodovaly v ní světelné bubliny.

Najednou byl Victor pryč. Klečela u kanálu. Ztratila orientaci i veškerý přehled o čase.

Ten hajzl mi nasypal něco do drinku, došlo jí. Hlava jí spadla na zem.

Pak všechno zhaslo.

2

PONDĚLÍ, 19. ZÁŘÍ

Dívka bez bot utíkala. Asfalt měl trhliny a byl špinavý. Zabočila za roh a zrychlila. Na obzoru byly vidět první náznaky svítání.

Bolela ji chodidla. Pod kůži se jí vkrádal chlad. Neměla na sobě nic jiného než tílko a kalhotky. Neodvažovala se otočit. Nemohla popadnout dech, srdce jí tupě a silně bilo v hrudi.

Proti ní šly unavené postavy, lidé, kteří museli na ranní směnu. Někteří se za ní otáčeli. Ve svém stavu, polonahá, vyděšená a zpocená, vzbuzovala v tom bezútěšném jitru, o půl sedmé ráno, pozornost.

Už se hnala k dalšímu rohu, ale ani boční uličky ji neuchránily před pohledy cizích lidí. Chtěla běžet rychleji, ubývaly jí však síly a do bosé nohy se jí zaryl skleněný střep.

Kulhala, klopýtala, bolest byla intenzivní.

Do cesty se jí postavil nějaký muž.

„Hej, kampak, zlatíčko?“

Měřil si ji nenasytným pohledem.

Dívka vběhla do silnice. Rychleji, pomyslela si, hlavně pryč odtud.

Na protějším chodníku pospíchala dál. Znovu odbočila.

Před očima měla mžitky, pramínky vlasů jí visely do obličeje, plíce se chvěly.

Pak uviděla konec ulice.

Kam teď?

Musela si odpočinout, prostě už neměla sílu.

Dál, běželo jí hlavou, ještě dál, nezastavovat.

Potom zahlédla u jednoho domu lešení. Bylo hodně vysoké.

Dívka bez bot zvedla oči k nebi.

Pokrývka mraků se roztrhla a dolů probleskl paprsek slunce. Tam nahoře bylo tolik prostoru, tolik světla.

Vtom měla dojem, že slyší tichý hlas.

Pojď, říkal ten hlas, *pojď ke mně. Tudy vede cesta ven.*

Carlotta otevřela oči. Bloudila pohledem po okolí. Kde to byla? Do hrdla jí stoupala pachuť žluči.

Opatrně se posadila. Pokoj se kolem ní točil. Až po chvíli se nevolnost vytratila a ona zvládla zaostřit.

Natřenou komodu s barevnými madly znala, obraz na stěně také. Byla na něm velká vlna lemovaná pěnou, reprodukce slavného barevného dřevorytu od Hokusaie. Její matka ten obraz milovala.

Byla tedy doma, seděla na své posteli.

To jí ale nepřineslo pocit bezpečí. Zato cítila lehký neklid.

Co se to včera v noci stalo?

Carlotta se na sebe podívala a zalapala po dechu.

Zírala na ni dvě malá očka.

Bylo to tak znepokojivé, že sebou několikrát trhla.

Byla svlečená a kolem krku jí něco viselo. Vykřikla a ta věc na jejím těle se rozhoupala.

Zděšeně ji popadla.

Bylo to měkké, chlupaté a neskutečně groteskní.

Plyšová opička na nylonové niti, velká asi jako pěst, korálková očka, nos a končetiny zdeformované šňůrkou, jak je nylon obtáčel. Na některých místech bylo zvíře roztržené a vypadávala z něj výplň podobná vatě.

Carlotta se pokusila strhnout si plyšovou opičku z krku, ale šňůrka se zadrhla. Nylon se jí zařízl do kůže.

Zajíkla se.

Po chvíli se jí podařilo osvobodit. Přetáhla si šňůrku přes hlavu a zahodila opičku na podlahu.

Nejistě vstala a šla do koupelny. Chvíli měla dokonce pocit, že se pozvrací.

Stála před zrcadlem a nevěřila vlastním očím. Bylo tu totiž ještě něco. Bylo to hrubé a slepené. Hýbalo se to, když dýchala. Žlutavá hmota na jejím nahém břiše tvořila nerovné linky, kříž, který se táhl nahoru k jejím prsům a dolů k rozkroku.

Zachvěla se.

Sáhla na tu věc.

Voněla nasládle. Jako med.

A pak to pochopila. Byl to vosk. Včelí vosk. Někdo zřejmě pomocí hořící svíčky nakapal na její nahé tělo velké X.

Co se to pro všechno na světě stalo? Co se to dnes v noci dělo v jejím bytě?

Usilovně přemýšlela, jenže v hlavě měla prázdno.

Vtom si všimla tichého bručení, které vycházelo z ložnice.

Chvíli trvalo, než jí to došlo. Byl to její mobil, který vibroval na nočním stolku.

Oblékla si župan a šla se podívat. Na displeji svítilo číslo, které neznala.

Nezvedla to. Telefon konečně ztichl.

Přemýšlej, přemýšlej, běželo jí hlavou, co se včera stalo?

Vyčerpaně se posadila na okraj postele. Svázaná opička se na ni šklebila z podlahy. Znechuceně přejela po voskové cestičce na břiše. Drželo to pevně, drolilo se to jen trochu.

V tu chvíli si všimla číslic na svém zápěstí. Někdo jí je zřejmě napsal černou fixou na kůži.

0172 99 66 33

Vedle toho tři velká písmena.

VIC

Victor, pomyslela si. Klub. Ten chlap, se kterým tancovala.

Najednou se jí do hlavy nahrnula krev. Kde má zbraň?

Rozběhla se do předsíně. Na věšáku visela její kožená bunda a na poličce leželo pouzdro se zbraní.

V tu chvíli se jí vybavil přiškrcený hlas:

Ještě jednou se zhluboka nadechni. Možná je to tvůj poslední nádech.

Byl to *její* hlas. To říkala *ona.*

Vytáhla z pistole zásobník a počítala. Jeden náboj chyběl.

Znovu si vzpomněla na svůj vlastní hlas.

Tvůj poslední nádech.

Vystřelila? Vynořil se jí útržek vzpomínky. Ulice před klubem. Taxi. Hádka. Jak ji ten muž jménem Victor obtěžoval. Její zesláblé nohy. Asi ji zdrogoval.

A pak? Nic. Žádné další vzpomínky.

Kdo jí pověsil na krk plyšovou opičku? A co ten včelí vosk na kůži? Co se stalo?

Ještě jednou se zhluboka nadechni. Možná je to tvůj poslední nádech.

Sakra, vystřelila na něj?

Ale to by nikdy neudělala. Jen v případě nejvyšší nouze v sebeobraně. A byl zásobník vážně plný? Opravdu jedna kulka chyběla? Najednou si nebyla tak docela jistá.

„Klid," oslovila samu sebe, „jen klid. Jen malý výpadek." Vrátila zásobník do zbraně a odložila ji.

Zkontrolovala vstupní dveře. Nebylo zamčeno. Sáhla do kapsy u bundy a už měla v ruce klíč. Zamkla zevnitř a nechala klíč v zámku.

Pak odešla do koupelny, roztáhla závěs u sprchy, otočila kohoutkem, župan odhodila na podlahu a dlouho se sprchovala. Kartáčem si odstranila vosk z těla. Umyla také ta tři písmenka a řadu číslic.

Zřejmě telefonní číslo. Zapamatovala si ho.

Když byla oblečená, znovu jí zavibroval telefon. Tentokrát hovor přijala.

„Haló?"

Na druhém konci dech. Pak mužský hlas: „Mluvím s Carlottou Weissovou?"

„Kdo se ptá?"

„S policejní psycholožkou Carlottou Weissovou?"

„Znovu: kdo se ptá?"

„Jmenuji se Luis Werner. Jsem z policejního okrsku Berlín-střed. Potřebujeme vaši pomoc."

„O co jde?"

„Bezmocná osoba na lešení."

„To není v mojí kompetenci."

„Nemůžu sehnat žádného psychologa, který by si tam nahoru troufnul."

„Jak vysoké je to lešení?"

„Docela dost. Jeden kolega to zkusil, ale jakmile se přiblíží, začne ta dívka křičet."

„Dívka?"

„Pravděpodobně ještě náctiletá. Je jen spoře oblečená. Nechybí moc a skočí."

Odmlka.

„Mohla byste nám pomoct? Slyšel jsem, že dobře zvládáte mezní situace."

To vůbec není pravda, pomyslela si Carlotta a podívala se na plyšovou opičku na zemi.

Pak odpověděla: „Pošlete pro mě auto."

„Kde jste?"

Řekla mu svou soukromou adresu.

3

Byl to výškový dům na rohu Karl-Marx-Allee a Alexanderstraße. Jedna z těch betonových krabic, které stavební firmy postaví během chvilky, aby na nich rychle vydělaly. Lešení se tyčilo před holou fasádou.

Dav zvědavců za bariérou z policejní pásky. Policejní auta stála napříč přes vozovku, silnice byla uzavřená.

Carlotta vystoupila ze služebního auta, které pro ni přijelo.

Přistoupil k ní policista v uniformě. „Vy jste ta policejní psycholožka?“

„Ano.“

„Před chvílí jsme spolu telefonovali.“ Zaklonil hlavu a podíval se nahoru.

Carlotta sledovala jeho pohled. Na horní plošině lešení rozeznala osobu, která se držela kovové vzpěry.

„Je to přes třicet metrů,“ prohlásil muž v uniformě. „Chcete doprovod?“

„Zvládnu to sama.“

S vážným výrazem se na ni zahleděl. „Hodně štěstí.“

Carlotta se vydala k lešení. Překročila ohrazení stavby a vylezla po žebříku do prvního patra. Přešla po dřevěné plošině k dalšímu žebříku. Cílevědomě se propracovávala jednotlivými patry. Čím výše vystoupala, tím větší byla zima. Foukal silný vítr, který ji rozklepal.

Schválně se nedívala dolů. Sice obvykle netrpěla závratěmi, ale žaludek se jí obracel tichým strachem, jakoby zlou předtuchou.

Patra nepočítala, ale konečně vyšplhala k okraji střechy. Teď už zbýval poslední žebřík.

Vystoupala do jeho poloviny.

Opatrně nakoukla přes okraj dřevěné plošiny. Tady už nebyly žádné příčné vzpěry, jen dvě svislé kovové tyče na obou užších koncích plošiny. U jednoho z nich stála dívka, přímo nad propastí.

Carlotta odhadovala, že je jí asi sedmnáct. Kromě tmavých kalhotek lemovaných jemnou krajkou na sobě měla jenom bílé tílko, které odhalovalo její ramena. Carlotta na jejích lopatkách rozeznala tetování. Byla to křídla, široké, umělecky vyvedené perutě.

Andělská křídla, pomyslela si.

Dívka se na ni podívala.

„Jmenuju se Carlotta. Přišla jsem ti pomoct. Chceš si se mnou promluvit?“

Žádná reakce.

Carlotta čekala. „Nebude ti vadit, když vylezu za tebou nahoru?“

Žádná reakce.

Po chvíli Carlotta vylezla na poslední stupně a opatrně se narovnala na dřevěných prknech. Nebyla moc široká, trochu se kymácela, a protože tu chyběly příčné vzpěry, byl pocit nevolnosti ještě silnější. Carlottin žaludek protestoval, instinktivně chtěla rozpřáhnout ruce, aby se o něco opřela, ale na levé straně byla jenom propast a na pravé mezera mezi fasádou a lešením, která budila stejnou závrať.

Hlavně se nedívat dolů, pomyslela si.

Odhodlaně pohlédla na dívku.

Po chvíli řekla: „Můžu tě odvést na bezpečné místo. Někam, kde si budeš moct odpočinout. Kde budeš mít klid.“

Dívka jen zavrtěla hlavou.

„Nebude vadit, když půjdu o krok blíž?“

Zase žádná odpověď.

„Můžeš mi podat ruku. Chceš?“

Další zavrtění hlavou.

Carlotta udělala krok blíž. Prkna zavibrovala. Dívka sebou cukla.

„Nic se neděje. Jen klid.“ Zastavila se. „Já vím, některé dny je člověk úplně zoufalý. To se mi taky stává. Vlastně docela často. Věř mi, že na to nejsi sama. Můžeme si promluvit. Prozradíš mi svoje jméno?“

Nic.

Najednou se dívka pustila tyče.

Teď stála bez držení nad propastí, bosá, třesoucí se zimou.

Davem dole na ulici proběhla vlna nervozity.

Napětí bylo hmatatelné. Carlotta tušila, že ti lidé tu jsou proto, že chtějí zažít podívanou. Snažila se to vytěsnit.

„Mám pro tebe návrh," řekla. „Přijdeš ke mně a podáš mi ruku. Potom se posadíme o patro níž na lešení a promluvíme si. Nemusíme jít až dolů, zpátky do toho strašného světa. Zůstaneme tady nahoře. A prostě si promluvíme."

Dívčin výraz se změnil. Carlottě se zřejmě podařilo k ní proniknout.

„Pojď. Můžu ti dát svoji bundu. Zahřeješ se v ní. Jen těch pár kroků ke mně, ano?" Vlídně dívce nabídla dlaň. „Já to znám. Člověk kolem sebe potřebuje nějakou vrstvu jako ochranu."

Carlotta zase zaznamenala jemnou změnu, něco jako maličký ústupek. Nabídnout teplo, pomyslela si. Úkryt. Opatrně vystavět vztah.

Stály od sebe jen šest nebo sedm metrů. Ale věděla, že stačí jeden špatný pohyb a dívku ztratí.

Opatrně k ní natáhla ruku.

Zase minimální reakce v dívčině obličeji.

Aspoň už se zase držela kovové vzpěry.

Jenže v tu chvíli se dole ozvala siréna hasičského auta. Ostrá. Pronikavá. Jako rána, před kterou ucukla.

Prkna na lešení se zhoupla a dívka se podívala dolů.

„Je to moc hlasitý," řekla Carlotta. „Tam dole rozhodně dělaj moc hluku. A těch lidí, co tam je. Děsí tě. Tomu rozumím. Poslouchej, jsme samy. Jenom my dvě. Já zařídím, že se k tobě nikdo nedostane. Budu se o tebe starat jenom já. To by sis přála?"

Dívka se nepohnula.

„Vážně mi nechceš prozradit, jak se jmenuješ?"

Z protější střechy vzlétlo hejno holubů a dívka ho provázela pohledem. Ptáci opsali na obloze půlkruh, ozáření načervenalým světlem brzkého rána.

Carlotta si prohlížela tetování na dívčiných nahých lopatkách.

Chtěla by létat, pomyslela si. Odletět někam daleko.

„Je lepší dívat se do dálky, viď? A nahoru k nebi. Tam je víc prostoru, víc světla."

Odvážila se blíž. Už je dělilo jen pět kroků.

Náhle uslyšely zvolání z davu. Někdo další se přidal. Znělo to posměšně. Jako by diváci chtěli konečně vidět tu show.

A znovu se ozvala siréna.

Dívka sebou trhla, prkna se rozhoupala.

„Neboj se," zamumlala Carlotta. „Oni se zase uklidní. A my si jich prostě nebudeme všímat. Jsme tu jen my dvě."

Vydala se o další krok vpřed. Věděla, že k ní nemůže příliš blízko. Zaprvé dívku nechtěla dostat pod tlak, zadruhé si musela dávat pozor, aby sama nebyla stržená do propasti, kdyby došlo na nejhorší.

Ale byla tu naděje. Dívka reagovala na konkrétní slova. Byla jí zima. A potřebovala si s někým promluvit. Nechtěla zpátky k lidem, ale nejasně toužila po bezpečném prostoru s někým, komu důvěřovala.

Kdyby tak Carlotta aspoň znala její jméno.

Ještě jednou se na něj zeptala.

Nejdřív nepřišla odpověď.

Jenže najednou na ni dívka vrhla zoufalý pohled.

„Annabel," zašeptala.

„Dobře, Annabel, jsem tu pro tebe."

Dívka sevřela víčka.

„Annabel Lundová."

Tón jejího hlasu byl znepokojivý. Měl v sobě zvláštní naléhavost.

Carlotta chtěla něco říct.

Ale na to už nedošlo.

Dívka rozpřáhla ruce. Vytetovaná křídla na jejích lopatkách se napjala.

A pak byla najednou pryč.

Stalo se to překvapivě rychle. Výkřiky z davu. Carlottě se zamotala hlava. Klesla na kolena. Pevně se chytila prken.

Šokovaně zírala dolů.

Dívka s andělskými křídly se zřítila do hlubiny.

4

Nils Trojan vstoupil na balkon svého bytu ve Forster Straße a vdechl čerstvý večerní vzduch. Posadil se u zábradlí na židli z teakového dřeva a snažil se uvolnit po dlouhém dni v práci.

Na fasádě protějšího domu poskakovala přes štukovou výzdobu veverka, na střechách vrkali holubi. V dálce na křižovatce s Reichenberger Straße uháněl po dlažbě z kočičích hlav autobus číslo dvacet devět. Dole na sebe něco volaly hrající si děti. Od kanálu Landwehr k němu dolehlo mávání křídel labutě, která se těžkopádně zvedla z hladiny a vzlétla.

Listí na stromech už částečně zežloutlo. V koruně lípy zpíval svou píseň kos, zněla tesklivě, jako neochotné loučení s babím létem. Vítr přinesl zemitý závan podzimu. Na tuhle roční dobu bylo příliš chladno.

Trojanovy myšlenky se uklidňovaly jen pomalu. Už od rána si dělal trochu starosti kvůli Stefanii. Čekal, až mu zavolá zpátky.

Již včera jí namluvil vzkaz. Na komisařství se mu v poslední době očividně vyhýbala. Taky teď ignorovala jeho telefonáty.

Od chvíle, kdy ho poprosila o pauzu, uběhly už čtyři měsíce a pořád ještě si to nevyjasnili.

Znamenalo to konec jejich vztahu? Nevěděl.

Zazvonil mu telefon. Vytáhl ho z kapsy, ale nebyla to Stefanie, byl to dr. Carsten Semmler.

„Nilsi?“

„Co se děje?“

„Můžeš přijít na patologii?“

„O co jde?“

„O pitvu náctileté dívky. Dnes ráno skočila z lešení.“

„Voláš mi kvůli sebevraždě?“

„Okolnosti ještě nejsou úplně jasné. Byla u ní policejní psycholožka, marně se pokoušela ji od skoku odradit. Jediné, co se jí podařilo z té dívky vytáhnout, bylo jméno: Annabel Lundová.“

Policejní lékař se odmlčel. Trojan se zhluboka nadechl. To jméno mu bylo vzdáleně povědomé.

„Říká ti to něco, Nilsi?“

„Napověz mi.“

„Starý případ zmizení, tehdy se to řešilo v novinách.“

„Už si vzpomínám. Annabel zmizela ve věku čtrnácti let, když šla ze školy.“

„Ano. Případ dostalo na starosti jiné pracoviště.“

„Kolegové nebyli moc úspěšní. Všechno tenkrát ukazovalo na to, že byla Annabel Lundová unesena. Ale pachatele nedopadli.“

„Správně. Od té doby uteklo pět let. Teď ta holka leží u mě na pitevním stole. Landsberg nám zrovna poslal složku. Máme ten případ převzít. Příkaz shora. Státní prokuratuře se nelíbí, že tehdy policie nepracovala dost důkladně. Teď jsme na řadě my.“

Trojan vstal. „Informovali jste příbuzné?“

„Její rodiče by měli dorazit každou chvíli. Měl by sis s nimi promluvit.“

„Už jsem na cestě.“

Trojan jel ve služebním autě po Gitschiner Straße a po silnici Hallesches Ufer, minul technické muzeum a park Mendelssohn-Bartholdyho. Na nábřeží Reichpietschufer odbočil do tunelu, podjel Potsdamer Platz a park Tiergarten. Na hlavním nádraží podzemní silnice končila. Zařadil se do levého pruhu a odbočil do Invalidenstraße.

Zakázal si jakékoliv myšlenky na to, co se rodičům té dívky asi honí hlavou. Celé roky žili v nejistotě. A teď ta příšerná zpráva.

Přes ulice Alt-Moabit a Rathenower Straße dorazil do Turmstraße. Odbočil na pozemek institutu a zastavil před budovou L, ve které sídlila forenzní patologie.

Semmler ho přijal ve sterilně působící pitevně.

Na kovovém stole ležela dívka.

Po krátkém přivítání mu patolog podal složku k případu pohřešované.

Nils ji prolistoval. Prohlédl si fotku Annabel, která se ve čtrnácti letech nejistě usmívala do objektivu. Pak ji porovnal s obličejem zemřelé. Ten byl bledý a nárazem zvláštně zkřivený.

„Z jaké výšky skočila?“ zeptal se.

„Bylo to přes třicet metrů.“

„Kde stojí to lešení?“

„V Schillingstraße, říkal šéf. Na podrobnosti se musíš zeptat jeho.“

„Dobře. Hned mu zavolám. Cos zatím zjistil?“

„Kromě smrtelných zranění způsobených pádem má ještě několik marginálních zranění v oblasti genitálií.“

„Došlo k sexuálnímu zneužití?“

„Nedá se to úplně vyloučit. Každopádně přišla o panenství.“

Trojan se zhluboka nadechl. „Vzhledem k tomu, že byla pět let nezvěstná, by jí už muselo být devatenáct. Ta mrtvá vypadá mladší, nemyslíš?“

„Zdání může klamat. Každopádně jsou nápadná ta tetování.“

Semmler otočil dívčino tělo na bok. Trojan spatřil vytetovaná křídla táhnoucí se od ramen až k bedrům.

Podíval se do složky. „O tetování tu není zmínka.“

Semmler otočil mrtvou zase na záda. „To je pravda. Rodiče tehdy neuvedli, že by se jejich dcera nechala potetovat.“

„U čtrnáctileté by to taky bylo hodně zvláštní.“

Podívali se na sebe.

„Nepřijeli už mezitím její rodiče?“ zeptal se Trojan.

Lékař přikývl. „Čekají venku.“

Resa a Heiner Lundovi seděli na bílých plastových židlích na chodbě. Bylo na nich vidět, že jsou v šoku. Byli bledí, v obličeji měli strnulé výrazy. Když k nim Nils došel, muž s prošedivělými vlasy a svěšenými rameny okamžitě vstal. Žena zůstala sklesle sedět.

Trojan se představil a zamumlal pár účastných slov, ale Heiner Lund ho prudce přerušil. „Můžeme ji konečně vidět?“

„Pokud se na to cítíte, ano.“

„Ať to máme za sebou."

Paní Lundová se pomalu zvedla ze židle. Spíš šeptala, než mluvila. „Nechápu, proč by si naše dcera měla vzít život. Mohla přece přijít za námi."

„Ještě neznáme přesné okolnosti," odvětil Trojan. „Zatím víme pouze to, že se na tom lešení představila jako Annabel Lundová." Gestem je nasměroval ke dveřím. „Pojďte prosím se mnou."

Odvedl je na pitevnu. Semmler dívku mezitím přikryl bílou látkou.

Až když se ke stolu postavil Trojan s manželi Lundovými a dal mu znamení, zvedl patolog látku tak, aby byl vidět obličej zemřelé.

Trojan oba svědky upřeně pozoroval. Nehnuli ani brvou.

Pak matka řekla: „To není naše dcera. V žádném případě."

5

Když zavřela oči, byla opět na lešení. Pohled do hlubiny. Závrať. Dívka rozdrcená dole na asfaltu.

Carlotta se zvedla z postele. Na zemi pořád ležela plyšová opice. Nedokázala se jí dotknout. Ještě váhala. Vlastně ji chtěla vyhodit. Na druhou stranu to byl důkaz. Možná by jí pohled na ni mohl pomoct oživit vzpomínky na včerejší noc.

Co se to jen stalo?

Najednou měla s tím plyšákem málem soucit, jak byl stísněný, napůl rozmačkaný nylonovou šňůrkou.

Zatím by ho neměla vyhazovat.

Nakonec opičku zvedla, otevřela šatní skříň a vytáhla z ní krabičku, ve které měla uložené perly, náhrdelníky a další šperky po své matce. Obsah vysypala na zem, opičku položila do krabice, přiklopila víko a uklidila ji do nejzazšího koutu skříně.

Hotovo. Teď už se na toho bizarně zřízeného plyšáka aspoň nemusela dívat.

Carlotta posbírala šperky a uložila je jen tak do šuplíku nočního stolku. Neklidně procházela bytem. Znovu zkontrolovala zámek na dveřích.

Byl někdo u ní, zatímco spala? Omamná látka, kterou jí zřejmě někdo podstrčil, byla nejspíš hodně silná. Ještě pořád měla trochu nejisté nohy.

Najednou jí zazvonil telefon. Podívala se na displej. Zobrazené číslo neznala.

Zvedla to. „Prosím?“

Na druhém konci se ozval mužský hlas. „Jmenuji se Nils Trojan, berlínská kriminálka. Omlouvám se, že ruším tak pozdě. Jsem

hlavní vyšetřovatel pátého oddělení vražd. Mluvím s Carlottou Weissovou?“

„Ano.“

„Můj šéf Hilmar Landsberg mi dal vaše číslo.“

„O co jde?“

„Řekli mi, že jste se dnes ráno na lešení v Schillingstraße pokoušela odradit mladou dívku od sebevraždy.“

„To je pravda.“

„Ta dívka vám tvrdila, že je Annabel Lundová. Je to tak?“

„Ano.“

„Nacházím se zrovna na forenzní patologii. Byla provedena pitva. Máme tu překvapivou nesrovnalost.“

„O co se jedná?“

„Můžete přijet? Řekl bych vám podrobnosti.“

„Teď hned?“

„Ano, je to naléhavé.“

Carlotta se krátce zamyslela. „Za půl hodiny jsem u vás.“

„Děkuji.“

Ukončila hovor.

Nils Trojan.

To jméno znala.

Došla do předsíně, oblékla si bundu a obula boty. Ale sotva otevřela dveře od bytu, ztuhla.

Na schodišti byla tma. Šmátrala po vypínači. No tak, říkala si, hni sebou.

Ale netroufala si ven.

Rychle za sebou dveře zase zavřela a zevnitř se o ně opřela.

Znovu před sebou viděla dívku s andělskými křídly. Opět musela prožít, jak se náctiletá před jejíma očima vrhá do hlubiny.

Obrazy se jí míhaly v hlavě. Vír světel. Stísněnost tanečního parketu. Muž, který ji obtěžoval. Jeho ruce na jejím těle. Zase slyšela, jak na něj syčí:

Ještě jednou se zhluboka nadechni. Možná je to tvůj poslední nádech.

Natáhla se po pouzdru se zbraní a připnula si ho. Pak znovu otevřela dveře.

Vyšla ven a zamkla za sebou. Její kroky byly váhavé, nejisté, ale aspoň se jí dařilo držet pod kontrolou svůj dech.

Vyšla na ulici. Svůj Volkswagen Transporter měla zaparkovaný za rohem. Byl to starý Bulli T2, model Helsinki, v sedmdesátých letech jeden z nejoblíbenějších obytných vozů, světle modrý s rezavými skvrnami a pomačkaným nárazníkem.

Otevřela, posadila se za volant a nastartovala motor.

Carlotta to auto milovala. Tady uvnitř byla v bezpečí.

Nils Trojan a dr. Carsten Semmler se otočili k brunetce kolem třicítky, která vstoupila do pitevny na soudním lékařství.

Byla trochu zadýchaná, ramena měla napřímená.

„Dobrý večer," řekla tiše.

„Zdravím," odpověděl Nils. „Vy jste paní Weissová?"

„Ano."

Přistoupil k ní. „Jsem vrchní komisař Nils Trojan."

Podala mu ruku. „Moc mě těší."

Také Semmler k ní natáhl ruku a představil se.

Policejní psycholožka vrhla krátký pohled na mrtvou dívku, která ležela na kovovém stole.

„Děkuji, že jste přijela takhle rychle," řekl Trojan.

„To je přece samozřejmost," odvětila.

Prohlédl si ji. Kaštanové vlasy, zelenomodré oči, jemné rysy obličeje. Měla drobnou postavu. Bylo na ní něco křehkého, ale Trojan instinktivně cítil, že hluboko uvnitř skrývá velkou sílu.

Pozorný pohled, inteligentní a bystrý. K tomu lehká nejistota, kterou zřejmě kompenzovala tím, že zvedla bradu a narovnala ramena.

Nadechla se. „Zkusila jsem všechno, abych to děvče od sebevraždy odradila, ale bohužel se mi to nepodařilo."

Trojanovi se líbilo, jak mluví, jak se chová, její hlas byl trochu chraptivý, ale jemný.

„Prosím, nevyčítejte si to," uklidňoval ji.

„Snažím se to brát profesionálně."

„To je asi nejrozumnější."

Kromě jejího vzezření a energie u ní vnímal ještě něco temného. Jako by jí před dlouho dobou na duši padl stín.

V tu chvíli se na něj váhavě usmála a jemu připadalo, že hustou mlhou probleskło světlo.

Vážná, inteligentní žena, pomyslel si, atraktivní, trochu plachá a nejspíš velmi citlivá.

„Můžete mi vylíčit události z dnešního rána?" zeptal se.

Vylíčila mu to stručně, ale nevynechala žádný detail.

„To není Annabel Lundová," prozradil.

Překvapilo ji to. „Ne?"

„Annabelini rodiče to vyloučili."

„Úplně jistě?"

„Ano." Podal jí složku. „Annabel Lundová zmizela před pěti lety jako čtrnáctiletá. Od té doby se neobjevila."

Carlotta Weissová prolétla stránky. Četla rychle, ale vysoce koncentrovaně. Zřejmě měla talent vstřebávat informace během chvilky. S nejdůležitějšími podrobnostmi případu pohřešované se očividně zvládla seznámit během okamžiku.

„Už si vzpomínám," řekla. „Tehdy jsem ten případ zaznamenala." Podívala se na mrtvou dívku. „Známe její skutečnou identitu?"

„Zatím ne," odpověděl Trojan.

„Proč se vydávala za Annabel Lundovou?"

„Je to záhada."

„Možná Annabel znala. Třeba je unesl stejný pachatel."

„To je možné."

„Dejme tomu, že se jí podařilo osvobodit…"

Trojan se na ni podíval. „Uprchne, schová se na tom lešení."

„Je zoufalá. Ačkoliv je na svobodě, neví, kam jít."

„V takovém případě by mohla být Annabel Lundová ještě naživu."

„Ano," zamumlala Carlotta. „Možná mi ta neznámá dívka chtěla těsně před skokem něco naznačit. Bylo to jako volání o pomoc. Měli bychom zachránit alespoň Annabel. Ona sama už zřejmě neměla naději. Kdo ví, co všechno prožila. Jakým peklem si prošla."

Místnost ztichla. Přítomnost té dívky byla stále citelná, jako by se její duše vznášela nad pohmožděným nahým tělem, ze kterého unikla.

Carlotta přešla k pitevnímu stolu. Natáhla si latexové rukavice.

„Můžu?“ zeptala se.

Semmler vypadal, že z toho nemá radost. „Vlastně do svých kompetencí nikoho…“ odmlčel se.

Čekala.

Nakonec o krok ustoupil a založil si ruce na hrudi.

Carlotta si mrtvou několikrát vyfotila na mobil. Pak tělo otočila na bok a prohlížela si křídla vytetovaná na zádech. Znovu vytáhla mobil a tetování si vyfotila. Potom dívku uložila zpátky na stůl tak, jak ležela předtím.

„Pracujete jako profilerka?“ zeptal se Trojan.

„To slovo moc nemám ráda,“ odvětila. „Zní to jako kouzla. Policejní práce nemá s magií nic společného.“

„V tom s vámi souhlasím.“ Usmál se. „Už jsem toho o vás hodně slyšel.“

„Ano?“

„Říká se, že jste velmi nadaná. A máte prý dost osobité metody.“

Prohlížela si ho. „Vy také máte určitou pověst, pane Trojane.“

Usmál se. „Opravdu?“

„Doneslo se mi, že máte úctyhodný podíl objasněných případů.“

O krok k ní přistoupil. Napadla ho zajímavá myšlenka. Musel by to samozřejmě nejdřív probrat se šéfem. Ale čím déle nad tím přemýšlel, tím lákavější mu ten nápad připadal.

Odkašlal si. „Co byste řekla tomu, že bychom v případě Annabel Lundové spolupracovali? Mému týmu, pátému oddělení vražd, pořád chybí lidi. Zabýváme se ještě dalšími případy, pak jsou z toho kolegové přepracovaní. Hodila by se mi posila.“

„Nerada pracuju v týmu. Už jsem si zvykla na určitou volnost.“

„Jste samotářka?“

„Ano, to docela sedí.“

„Není potřeba pracovat přímo v týmu. Můžete spolupracovat jenom se mnou. Pomozte mi zjistit, kdo je ta neznámá dívka a proč se vydávala za Annabel Lundovou.“

„A co když odmítnu?“

„To by byla škoda.“

„Proč?“

Znovu se usmál. „Ten případ vás zajímá. Poznám to na vás.“

Zamyslela se. Po chvíli řekla: „Prosím, nechte mě s tou mrtvou chvíli o samotě.“

Semmler si odkašlal. „Poslyšte, tohle je moje osobní pracoviště.“

„I tak to udělejte. Prosím.“

Trojan na lékaře kývnul. Ten zkřivil rty. Pak oba odešli z místnosti.

Carlotta přemýšlela nad Trojanovou nabídkou.

Opravdu už toho o jeho práci hodně slyšela. A teď po prvním osobním setkání ho odhadovala na muže se skvělou znalostí lidí. Nepoddajný, a přesto značně citlivý, to v téhle práci nebylo obvyklé, ale mohlo to hodně pomoct.

Předpokládala, že jeho výrazná citlivost někdy vedla k přetížení. Pravděpodobně trpěl stresem a byl zranitelný.

Všimla si, že neměl snubní prstýnek. Zřejmě je ten typ, ke kterému si ženy rychle vytvoří vztah, ale není to úplně jednoduchá osobnost.

Zajímavá, nelehká kombinace.

Měla by to přijmout?

Nakonec se naklonila nad nehybnou dívku. Vdechla pach smrti.

„Chtěla jsi odletět,“ zamumlala, „někam hodně daleko.“

Jemně dívce odhrnula vlasy z čela.

„Najdu tvého trýznitele,“ zašeptala.

6

Vyšli na parkoviště před budovou institutu. Bylo už pozdě večer. Ochladilo se. Trojan si zvedl límec bundy.

„Takže," zeptal se policejní psycholožky, „co říkáte na můj návrh?"

Carlotta na něj pohlédla. „Můžeme to spolu zkusit."

„Jste tedy pro?"

„Když bude souhlasit váš šéf, tak ano."

„Prima. Hned zítra to s ním proberu."

„Ale tlačí nás čas."

„Tak můžeme zatím rovnou dojet na komisařství a projít seznam pohřešovaných osob, abychom zjistili, kdo by mohla být ta mrtvá dívka."

„I bez jeho svolení?"

„Zatím ano."

„Souhlasím." Carlotta se zastavila. „Radši ale pracuju ve svém obytňáku."

Povytáhl obočí. „Ve vašem obytňáku?"

„Pojďte."

Dovedla ho ke zrezivělému transportéru, otočila klíčem v zámku a odsunula boční dveře. „Obvykle tady nepřijímám návštěvy. Ale pro vás udělám výjimku."

Zamračený Trojan nastoupil do vozu. Následovala ho, zavřela dveře a rozsvítila uvnitř světlo.

„Posaďte se."

Trojan si sedl na zadní lavici k pevně přišroubovanému stolu. Auto bylo útulně zařízené. Všechno příslušenství bylo obložené kobercem, ze stropu visela disko koule. Záclony měly barevný vzor

a střapce. Dál tu byla výklopná střecha a pod ní kóje na spaní. Vybavení doplňovaly lednička, kávovar a rychlovarná konvice.

„Velice pohodlné," zamumlal Trojan.

„Moje pojízdná kancelář. A útočiště pro případy, kdy už to doma nemůžu vydržet. Ložnice, kuchyně a obývací pokoj v jednom. Víc nepotřebuju."

Sedla si vedle něho.

„A proč nerada pracujete na služebně?"

„Tady se mi líp přemýšlí."

„Aha." Překvapeně se rozhlížel.

„Měli bychom začít," řekla, vytáhla šuplík pod lavicí a vyndala z něj notebook, postavila ho na stůl a zapnula ho. „Můžeme se odsud připojit do databáze zemské kriminálky. Máte u sebe nějaké přenosné zařízení?"

„Telefon."

„To nestačí." Znovu otevřela šuplík. „Vezměte si tenhle." Podala mu druhý notebook. „Rozdělíme si to. Já se podívám na hlášení o pohřešovaných za posledních pět let, vy si vezmete ty dřívější roky."

Trojan otevřel počítač. „A jaké máte heslo?"

Carlotta si přitáhla notebook k sobě a naťukala na klávesnici heslo. „Tak, prosím. Teď už stačí, když se do systému přihlásíte se svými údaji."

Otevřela si na mobilu fotku mrtvé, na které byl vidět její obličej zepředu, a položila ho na stůl.

Trojan sledoval, jak soustředěně porovnává fotky a záznamy o pohřešovaných náctiletých na počítači s fotkou na mobilu. Pracovala bleskurychle, fotografie na monitoru blikaly v rychlém sledu.

Jemu přišlo nezvyklé provádět rešerši v takovém prostředí, ale nakonec se přihlásil do systému a také se pustil do práce.

Asi po patnácti minutách se na něj Carlotta tázavě podívala: „Už jste něco objevil?"

„Ne."

„Já jsem svou půlku už prohlédla a nenašla jsem nikoho podobného té mrtvé."

„Jak to v té rychlosti stíháte?"

Působila podrážděně. „Nepřehlídla jsem žádný detail, pokud se ptáte na tohle."

„To je působivé."

„Budete mít něco proti, když vám pomůžu s vaší půlkou?"

Trojan vzdychl. „Jen do toho."

Scrollovala dalšími záznamy. Rychlostí větru si prohlédla fotky všech pohřešovaných náctiletých dívek za posledních deset let. Jak jen to dělala? Jako by uměla skenovat pohledem.

„Nedaří se mi najít žádnou shodu," řekla nakonec.

„Vážně jste nic nepřehlídla?"

„U starších případů je to samozřejmě složitější. Mrtvé bylo odhadem mezi sedmnácti a devatenácti lety. Tady jsou děti, co zmizely ve věku osmi nebo devíti let. Musela bych ty fotky prohnat speciálním programem, abych věděla, jak by vypadaly teď jako náctileté, ale to by nás připravilo o čas. Mám jiný nápad."

„Opravdu?"

„Vyrazíme," prohlásila a zaklapla počítač.

„Kam?"

„Vycházejme z toho, že se nejedná o běžný případ."

„Co tím myslíte?"

„Ta dívka na mě působila hodně ztrhaně. Skoro usouženě. Napadlo mě, že možná žila delší dobu na ulici. Můžeme tu domněnku aspoň otestovat. Ve městě jsou speciální místa, kde se setkávají náctiletí bez domova. Měli bychom se tam porozhlédnout."

„Takže myslíte, že ji nenahlásili jako pohřešovanou, protože byla…"

„… vlastní rodině ukradená. Možná ani žádnou rodinu neměla. Možná utíkala z domu. Až moc často se vytrácela z místa, odkud pocházela. Její zmizení už nikoho nezajímá. Dítě ulice, přenechaná sama sobě, beznadějně ztracená v tomhle městě."

„To je možné."

Carlotta zaklapla i druhý počítač a uklidila ho pod lavici. Mobil strčila do kapsy, vypnula interiérové světlo a posadila se vepředu za volant. Trojan si sedl na místo spolujezdce.

Vzápětí nastartovala, zapnula světla a rozjela se.

„Nejčastěji se náctiletí bez domova scházejí u stanice Zoo, na Alexanderplatzu a u Jannowitzova mostu," vysvětlovala. „Začneme u Zoo."

Obytňák nejel zrovna rychle, ale Carlotta Weissová uměla šikovně přeřazovat. Motor drnčel jako starý šicí stroj.

„Na jakém oddělení jste pracovala naposledy?" zeptal se Nils.

„To není důležitý."

„Proč ne?"

„Promiňte, pane Trojane, ale…" krátce se na něj úkosem podívala, „… nemám ráda small talk." Obrátila pohled zase na silnici. „Nemělo to vyznít tak stroze. Snad jsem vás nerozhodila."

„Taky můžeme mlčet."

„Můžete ten čas využít a dát do médií výzvu veřejnosti." Jednou rukou držela volant a druhou sáhla do kapsy u bundy pro telefon. Vytáhla ho. „Jaký máte e-mail?"

Nadiktoval jí ho.

Když zastavili na červenou, ťukala něco do mobilu a přejížděla prstem po displeji. „Poslala jsem vám fotky té mrtvé. Co kdybyste snímek jejího obličeje a obrázek těch tetování poslal do médií? Potřebujeme tipy od občanů."

„Mám ze svýho telefonu…?"

Na semaforu padla zelená a zase se rozjeli. „Vezměte si vzadu notebook, jestli vám to bude milejší."

„Takové věci vyřizuju zásadně v kanceláři. Navíc na to mám kolegy."

Carlotta pokrčila rameny. „Jak chcete." Telefon si zase uklidila, zatímco auto bezpečně vedla provozem.

„Tenhle starý obytňák…" začal po chvíli.

„Ano?"

„… je kompletně zařízený pro vaši policejní práci?"

„Mám tu všechno, co potřebuju." Další rychlý pohled úkosem. „Udivuje vás to?"

„Trochu ano."

„Vždyť už jsem říkala, že nerada pracuju v týmu." Tichým hlasem dodala: „Na služebně v Karthagostraße je tolik lidí. Nahání mi to strach."

Trojan přejel rukou po koberečku na palubní desce. „Hezky jste si to své útočiště zařídila."

„Děkuju."

Zaznamenal, že se lehce začervenala. Pozoruhodná žena, pomyslel si. Pokud věděl, vystudovala psychologii a kriminalistiku, a to s vyznamenáním. Zároveň s tím absolvovala policejní akademii. K tomu dlouholeté zkušenosti na oddělení vražd. Úctyhodná kariéra, a to teprve ve čtyřiatřiceti letech.

Mlčky jeli po ulici 17. června. Za Charlottenburgským mostem Carlotta odbočila doleva. Brzy nato dorazili do Fasanenstraße. Po navazující Hardenbergstraße dojeli do cíle.

Carlotta zaparkovala před stanicí Zoo a vystoupili. Ona převzala východy na náměstí Hardenbergplatz, zatímco on se porozhlédl u těch směrem na Jebenstraße.

V samotné nádražní hale nezaznamenal nic neobvyklého. Až na ulici, poblíž nádražní charity potkal pár náctiletých. Seděli na chodníku, opírali se o zeď budovy, byli hubení a unavení, měli bledé tváře. Někteří z nich u sebe měli spacáky a batohy, ale nikdo z nich nepůsobil jako typický turista.

Sotva se k nim Trojan přiblížil, zpozorněli. Ukázal jim na svém mobilu fotky mrtvé. Nejdřív obličej, potom ta tetování.

„Seš od policajtů?" zeptal se ho jeden vytáhlý mladík, zřejmě mu nebylo víc než patnáct, měl východoevropský přízvuk.

„Jen chci vědět, jestli tu dívku znáte."

„My s policajtama nemluvíme."

Trojan to zkoušel dál, ale bez úspěchu.

O něco později se před obytňákem znovu setkal s Carlottou. „Podařilo se vám něco zjistit?"

„Ne."

Nastoupili a jeli dál.

Carlotta byla zamlklá, asi hluboce ponořená v myšlenkách. Když na malou disko kouli u stropu dopadlo světlo pouličních lamp, putovaly interiérem auta odlesky.

Trojan si na palubní desce všiml starého přehrávače na kazety. Víko přihrádky rachotilo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Andělská dívka**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.